

Tizenkét napos turné alatt hódította meg Kanadát a szentegyházi Gyermekfilharmónia 127 tagja. A 35 éves együttes képviselte a magyarságot Kanada 150. születésnapján Torontóban. Hosszas előkészületek után 13 felnőtt kísérővel indultak útnak angol és francia dalokkal a tarsolyukban, és lelket öntöttek a világ másik felére vándorolt honfitársainkba.

Most jutott el először a Fili a tengeren túlra. Hogyan sikerült ezt megvalósítani?

Úgy, hogy a nagyon sikeres brüsszeli filmünk megjárta Kanadát. **Farkas Antal** készített a 2011-es turnéről egy egyórás anyagot, annyira friss és szemléletes, nagyon jól sikerült film volt, hogy a magyarországi televízió is többször leadta. Farkas Antal barátja,

Maros Zoltán

pedig tévésként betette a kanadai szórásba is, elkészült egy rövidített változat angol felirattal, óriási érdeklődésnek örvendett a kanadai magyarság körében. Tehát Kanadában így jelent meg a Fili, virtuális úton.

Aztán később a Kanadai Magyarokért Egyesület vezetője, **Takács Kati néni** három és fél évvel ezelőtt ide látogatott, felvette velünk a kapcsolatot és meghívott. Sokszor jött még, rengeteget levelezett, sokszor próbált rábeszélni. Számunkra akkor a kanadai utazás **elképzelhetetlennek tűnt.**

Azt gondoltam, hogy nem a mi vadászterületünk Kanada, túl messze van, nem a mi kultúránk. Abban az időben, mikor Kati néni elkezdte ezt a dolgot, még nem volt direkt repülőjárat se, vízumköteles volt Kanada, aztán az idők folyamán ezek mind megoldódtak, a gyerekek szülei magyar állampolgárságot kaptak, lett minden gyermeknek magyar útlevele, és ezáltal a romániai vízumkötelezettségünk megszűnt. Közben beindították a Budapest-Toronto járatot, s ezek mind olyan érvek voltak, amik az egésznek a megvalósíthatóságát mutatták.

Kati néni tavaly augusztusban váratlanul küldött egy repülőjegyet, hirtelen elhatározással oda utaztam. **Aztán kiderült, hogy Kanada nem is annyira veszélyes**, meg nagyon nagy létszámú magyarság van ott, és tulajdonképpen pont úgy ki vannak éhezve a magyar szóra, vagy a Fili sugárzására, mint itt, a Kárpát-medencei magyarság.

Megismerkedtem az ottani magyar szervezetek vezetőivel, mindenki úgy látta, hogy ez egy jó ötlet, és érdemes megvalósítani. Tehát én **bizakodva jöttem haza**, bár nem volt még meg a szükséges pénz rá. Takács Kati néni sok pályázatot adott be, és biztatott azzal, hogy a pályázatai nyerni fognak, **csak készülődjünk.**

mi

Mi ezt elhittük neki, és nekiálltunk készülni.

Hogyan zajlott a felkészülés?

A készülődésünk sok rétegű volt. Első feladat a gyermekek kiválasztása volt: tudjon énekelni, legyen egészséges, legyen jó tanuló, ne legyenek hiányzásai, megbízható legyen, szófogadó.

Mint később kiderült, jó, hogy válogattunk, mert eléggé kemény és húzós turné lett ebből, olyan értelemben, hogy minden nap utaztunk és minden nap máshol volt a szállás, a koncert, zsúfolt program, zsúfolt városokban. Nagy volt a felelősség, és nem szabadott a gyermekek ebből a körből kiessenek.

Úgy határoztuk el a tavaly nyár végén, hogy **pontokat kell szerezni**. Aki 40 pontot összegyűjt, az mehet Kanadába. Meg volt adva, hogy milyen aktivitásából hány pont származhat, s akkor megindult egyfajta verseny a gyerekek között a pontszerzésre.

Veszíteni is lehetett pontot?

Igen. Például, aki nem jött el csemetét ültetni tavasszal, az öt pontot veszített. De aki eljött, az egy pontot nyert, plusz ahány embert hozott magával, annyiszor még egy pontot.

A szólóénekesek, népdalvetélkedők nyertesei vagy résztvevői, zenekari szólamvezetők viszont indulásból 10, esetenként 20 ponttal rendelkeztek.

Végülis honnan került pénz?

Kati néni végig azt hirdette, hogy nyertek a pályázatai. Végül nyertek is, de nem annyit, amennyit ő tervezett.

Amikor januárban ez kiderült, akkor hirtelen elkezdtem én is gondolkodni, jelentős önerő bevonását terveztük, de világos volt az is, hogy ezt a hatalmas adag pénzt a szülőktől nem lehet összeszedni. Az alapítványunk költségvetésének a százszorosa ez, nem lehet csak úgy előrántani.

